

De drijfveer naar authenticiteit bij de volwassen baby

Er zijn een aantal zeer krachtige drijfveren die de gevoelens, behoeften en percepties van de regressieve volwassen baby beheersen. Een van de krachtigste is de behoefte aan authenticiteit.

De eerste behoefte voor een volwassen baby moet door een ander als baby worden gezien en geaccepteerd. Niet alleen een verkleed baby of een rollenspeler, maar als een echte baby. Dit is duidelijk een onmogelijk doel, omdat het niet in onze macht ligt om een Benjamin Button te doen en fysiek terug te keren naar de baby staat. Dus wat we in plaats daarvan doen, is authenticiteit zoeken in onze pogingen om te *spiegelen* of *opnieuw te ervaren* de tijd van het kind.

Authenticiteit is geen replicatie.

Authenticiteit is niet waar we elk deel van onze oorspronkelijke tijd proberen te herbouwen, zoals bij baby's tot in elk detail. Authenticiteit betekent bijvoorbeeld niet dat je exact dezelfde luiers en plastic broeken nodig hebt als een baby - ervan uitgaande dat dit zelfs mogelijk is. Het betekent ook niet dat uw speelgoed en poppen, kleding, wieg en elk ander babyobject letterlijk vanaf het jaar van uw geboorte moeten zijn. U hoeft geen berg van spullen te verzamelen die de werkelijke tijd van uw oorspronkelijke kindertijd repliceren. Dat is geen echte authenticiteit.

Authenticiteit in deze context is onze poging om de kindertijd opnieuw te ervaren in de interne, niet in de externe wereld. We proberen de baby's te ZIJN die we ooit waren, in plaats van onze kinderkamer na te bootsen.

Natuurlijk is het externe belangrijk, maar het is de interne gemoedstoestand die we eigenlijk zoeken wanneer we 'weer een baby willen zijn'.

Wat is authenticiteit?

Echte authenticiteit als een volwassen baby is wanneer we merken dat ons innerlijke zelf, onze emoties, onze percepties en onze gevoelens die van een baby substantieel weerspiegelen. We zijn allemaal verschillend en de kracht van onze regressieve driften heeft op ons allemaal een andere invloed. Het niveau van regressie dat we bereiken, varieert ook. Voor velen kan die regressie echter soms erg krachtig zijn en ons naar een kindertijdervaring brengen die op veel niveaus echt aanvoelt. Hoewel we ons nooit bewust zijn dat we volwassenen zijn, komt die babykant van ons sterk naar voren en op een gegeven moment kan de baby realistischer aanvoelen dan de volwassene - of in ieder geval dichtbij. Het is dan dat we een mate van authenticiteit vinden in onze regressie.

Authenticiteit is niet zomaar een leuk doel dat we wel of niet bereiken en het maakt niet echt uit. In feite maakt het veel uit. Waarom denk je bijvoorbeeld dat we überhaupt achteruitgaan?

De drijfveer naar authenticiteit bij de volwassen baby

Onze innerlijke psyche probeert een fase in ons leven opnieuw te ervaren waar we misschien de eerste keer wat problemen mee hadden. De reden is hier niet belangrijk en waarschijnlijk ook niet bekend. Het belangrijkste punt is dat we ons gesleept, geduwd en geveleid voelen in een tijd dat we weer baby's zijn. We worden tenslotte niet voor niets Adult Babies genoemd! Maar bereiken we dat ook? Krijgen we echt *authentieke* tijd als zuigelingen in ons volwassen leven?

Hier is een van de grootste problemen voor volwassen baby's - echte authenticiteit vereist meer van ons en anderen dan we gewoonlijk kunnen krijgen - en dat geldt in zekere mate voor bijna iedereen.

Een veelgestelde vraag voor een volwassen baby is 'hoe oud ben je?' en dan gaan we ervan uit dat het antwoord dat ze geven juist is. Het kan zijn, maar het is waarschijnlijk ook grotendeels gebaseerd op ervaring en kansen, in plaats van op echte waarheid. Laat me uitleggen wat ik bedoel.

Authenticiteit onderzoeken als volwassen baby's.

Als je de kans zou hebben om de hele weg terug te gaan zonder grenzen met iemand om voor je te zorgen op welke manier dan ook, wat zou je dan doen (behalve heel blij en opgewonden zijn)? Zou je toestaan dat je leeftijd steeds jonger wordt, wetende dat een 'ouder' je natte of zelfs vervuilde luier zou verschonen, je knuffels zou geven, je fles zou voeren en je zou aankleden? Zou je blokken en rammels uitnodigend en betrokken vinden? Zou Dora op tv misschien iets te oud voor je zijn? Zou lopen ongemakkelijk lijken en natuurlijker kruipen? Zou zelfs kruipen misschien een beetje te oud aanvoelen? Ik vermoed dat velen van jullie al weten dat je de kans zou grijpen om dit te doen. Misschien moet je je afvragen waarom.

Ik vraag dit omdat volwassen baby's allemaal een 'jeuk hebben om te krabben' en het is een waarheid als een waarheid dat de jeuk meestal niet krassen of niet helemaal goed wordt bekrast. Het vat waarschijnlijk de grootste frustratie van ons allemaal samen.

Heb je ooit een tijd in je luiers en babykleertjes gehad, maar het was een beetje gehaast of je stond er alleen voor en uiteindelijk was het 'goed, maar niet geweldig'? Heb je ooit het gevoel dat er meer is dan wat je hebt meegemaakt? Misschien heb je diep van binnen het gevoel dat je babytijd niet zo authentiek was als je had gehoopt? Misschien is de reden dat je echte regressieve leeftijd zo jong is dat je je daar niet echt zonder hulp kunt laten gaan. Misschien heb je meer dan dertig minuten of twee uur nodig, maar je hebt een volledige dag of meer nodig, uitsluitend in de babyzone.

Sommigen hebben de kans om de regressieve leeftijd te ervaren die ze werkelijk zijn voor een lange periode en zijn verbaasd over hoe jong dat is. Terwijl we ons volwassen baby's noemen, zijn veel van onze kleding en andere items meer afgestemd op peuters en toch ... velen van ons zijn nog steeds letterlijk baby's binnen als we achteruitgaan. Sommigen

De drijfveer naar authenticiteit bij de volwassen baby

hebben verteld hoe ze een uurtje op de grond in hun kinderkledij hebben gezeten, gewoon spelend met een rammelaar of met een paar blokken. Tijd doorgebracht zonder de onderbreking van volwassen gevoelens of emoties of soms zelfs gedachten. Voor een volwassene lijkt dit onbegrijpelijk en saai, maar voor ons is het een van de diepe verlangens van ons hart.

Daarom voelen we ons aangetrokken tot sommige babyobjecten met een schijnbare passie - omdat het ons verbindt met het innerlijke kind. We willen misschien een wieg / bedje, niet vanwege de esthetische waarde of omdat het er cool uit ziet, maar omdat we ons 'veilig', 'veilig', 'ontspannen' en ... authentiek voelen als we erin zitten. Er zullen momenten zijn dat we een fopspeen gebruiken omdat het troostend is en past bij hoe we ons voelen, en er zullen andere momenten zijn waarop we zo sterk achteruitgaan dat we een fopspeen NODIG hebben om dezelfde intrinsieke redenen waarom een baby er een nodig heeft. En het voelt niet zo comfortabel, maar eerder een natuurlijk onderdeel van wie we zijn. Dit is een authentieke ervaring van kinderschoenen.

Voor sommigen zijn bedrukte wegwerpluiers authentiek vanwege hun kinderlijke uiterlijk, maar gewone medische luiers zijn een teleurstelling omdat ze niet kinderachtig zijn. Om dezelfde reden dragen sommigen katoenen luiers omdat ze intrinsiek kinderachtig zijn en weinig anders. Deze objecten zijn belangrijk en helpen ons bij het doel van authenticiteit, maar zijn niet zelf het doel. De *ervaring* van infantiele regressie is in feite het doel - de diepe innerlijke ervaring van de kindertijd.

Een regressieve volwassen baby kan een echte babytijd beleven zonder andere rekvisieten dan een luier - en zelfs dan, grotendeels vanwege de behoefte aan bescherming. Tegelijkertijd kan een volledig uitgeruste kwekerij uiteindelijk teleurstellen omdat authenticiteit niet in objecten wordt gevonden, maar diep van binnen.

Michael Bent.

AB Discovery (c) 2015

www.abdiscovery.com.au drang